

Δημοσίευμα

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΜΙΤΣΗ ΛΕΜΥΘΟΥ

Σχολική Χρονιά
2006-2007

Ίσες ευκαιρίες για άτομα με αναπηρίες

Μέσα στην απεραντοσύνη ένα παιδί κοιτάει τ' αστέρια, είναι γεμάτο καλοσύνη και του μιλάμε με τα χέρια. Μέσα στην απεραντοσύνη ένα παιδί ζει στο σκοτάδι, είναι γεμάτο καλοσύνη και του μιλάμε με το χάδι. Μέσα στην απεραντοσύνη ένα παιδί που πια δεν τρέχει, είναι γεμάτο καλοσύνη. Δώστε του δύναμη ν' αντέχει.

Γράφτηκε τούτο το ποίημα για κείνα τα παιδιά που δεν μπορούν ν' ακούσουν το θρόισμα των φύλλων, το φλοιόβο της θάλασσας, τους ήχους της μουσικής, τις αγαπημένες φωνές. Για κείνα τα παιδιά που δεν μπορούν να δουν τα χρώματα της φύσης, τ' αστέρια του ουρανού, το βύθισμα του ήλιου στον ορίζοντα, τ' αγαπημένα πρόσωπα. Κι ακόμα για κείνα τα παιδιά που δεν ξέρουν πώς είναι να περπατούν, που θέλουν να τρέξουν τόσο γρήγορα ίσαμε να νιώσουν τα μάγουλά τους ν' αναψοκοκκινίζουν και να τους κόβεται η ανάσα, που θέλουν να παίξουν σε ξέφωτα και ξάγναντα και δεν μπορούν!

Κάποιοι άνθρωποι, κάποια στιγμή, από τα πολύ τρυφερά τους χρόνια ή αργότερα βρέθηκαν ν' ανήκουν σε μια ομάδα διαφορετική. Τους είπαν άτομα με ειδικές ανάγκες ή με ειδικές ικανότητες ή με αναπηρίες. Η Ευρώπη υιοθέτησε τον όρο «άτομα με αναπηρίες» θεωρώντας τον ως τον πιο ορθό. Ωστόσο δεν έχει σημασία το όνομα.

Είναι οι λίγοι ανάμεσα στους πολλούς, οι αδύναμοι ανάμεσα στους δυνατούς. Εκείνοι που δεν μπορούν να διεκδικήσουν δυναμικά, να συναγωνιστούν με ίσους όρους, ν' αντέξουν τους γρήγορους ρυθμούς της εποχής ή ν' ανταγωνιστούν σκληρά. Όχι γιατί τους λείπει πάντα η δύναμη του μυαλού και της ψυχής, αλλά γιατί κάποια άλλη αναπηρία τους εμποδίζει.

Είναι πολλοί οι συνάνθρωποι μας μικροί ή μεγάλοι, άνδρες ή γυναίκες που ανήκουν στην ομάδα των ατόμων με ειδικές ανάγκες. Υπολογίζονται σήμερα στην Ευρώπη γύρω στα 50 εκατομμύρια και σε όλο τον κόσμο πάνω από 650 εκ. Κι ο ορισμός που δόθηκε: «Άτομο με αναπηρία είναι το άτομο με σωματική ή πνευματική διαταραχή, η οποία έχει σημαντικές και μακροχρόνιες αρνητικές επιπτώσεις στην ικανότητά του να διεκπεραιώνει φυσιολογικές καθημερινές λειτουργίες».

Οι αναπηρίες πολλές! μικρές ή μεγάλες στο σώμα ή στο μυαλό. Καθένας και μια ιστορία δύσκολη και

ίσως τραγική. Ο αγώνας αρχίζει από τη στιγμή που συνειδητοποιούν τη διαφορετικότητά τους, όποια και να 'ναι αυτή, σ' ένα κόσμο που δεν έμαθε ακόμα να την αποδέχεται.

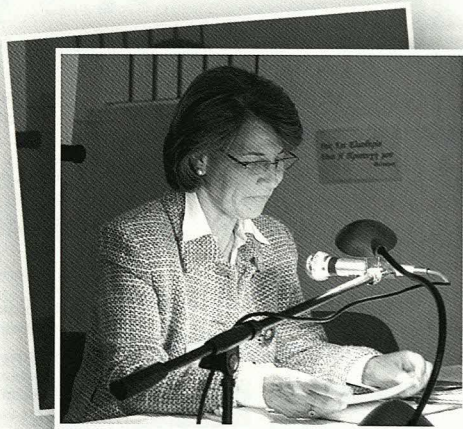
Κάποιοι φέρουν την αναπηρία απ' τη γέννησή τους και σ' άλλους έρχεται ξαφνικά κι αναπάντεχα καθώς ανυποψίαστοι βαδίζουν στο δρόμο της ζωής. Και το ένα και το άλλο κρύβει αβάστακτο πόνο! Ένας πολυμέτωπος αγώνας αρχίζει. Πρώτα ν' αποδεχτούν οι ίδιοι και οι οικογένειές τους το πρόβλημα, που κάποτε είναι πολύ σοβαρό, να συνειδητοποιήσουν ότι θα ζήσουν μ' αυτό, κι ύστερα να στήσουν όρθια την ψυχή τους, να βαδίσουν μπροστά και να πάρουν τη θέση τους στη ζωή. Και δεν είναι καθόλου εύκολος αυτός ο αγώνας. Στην πραγματικότητα πρέπει να κάνουν υπεράνθρωπες προσπάθειες, υπέρβαση του εαυτού τους.

Αναμφισβήτητα έχουν ίσα δικαιώματα με όλους τους άλλους ανθρώπους κι αυτά κατοχυρώνονται από διεθνείς συμβάσεις και από τις εθνικές νομοθεσίες. Στην Ευρώπη υπάρχει ιδιαίτερη ευαισθησία και φροντίδα γι' αυτά τα άτομα. Το έτος 2003 είχε κηρυχθεί ως Έτος Ατόμων με Αναπηρίες και η αρμόδια ευρωπαϊκή επιτροπή κατάρτισε ένα σημαντικό σχέδιο δράσης. Το σχέδιο αυτό επικεντρώνεται στην προσπάθεια ενσωμάτωσης των ατόμων με αναπηρίες στο κοινωνικό σύνολο, ως πολιτών ίσων με όλους τους άλλους που έχουν δικαίωμα σε ίσες

ευκαιρίες, με μια προσέγγιση της αναπηρίας που δεν έγκειται στον οίκτο και την παθητική αρωγή.

Και στην Κύπρο, που εναρμονίζεται με το ευρωπαϊκό κεκτημένο, έχουν επιτευχθεί αρκετά, τα τελευταία χρόνια, από το κράτος αλλά και την ιδιωτική πρωτοβουλία.

Η Υπηρεσία Μέριμνας Αναπήρων που ανήκει στο Υπουργείο Εργασίας έχει την ευθύνη για την ομάδα αυτή των συνανθρώπων μας. Λαμβάνεται πρόνοια για την ποιότητα ζωής τους, για να μη γίνεται διάκριση εις βάρος τους, να εφαρμόζεται η δικαιοσύνη και ν' αποφεύγεται η περιθωριοποίηση και ο κοινωνικός αποκλεισμός. Γίνεται προσπάθεια στήριξής τους και ανάλογα με το βαθμό αναπηρίας και την οικονομική κατάσταση παρέχεται οικονομική βοήθεια, όπου χρειάζεται, για κάλυψη διάφορων αναγκών. Καταβάλλεται επίσης προσπάθεια να εργοδοτούνται, όσοι μπορούν, και

στη Δημόσια Υπηρεσία αλλά και στον ιδιωτικό τομέα, στον οποίο παρέχονται κίνητρα από μέρους του κράτους. Υπάρχουν επίσης και άλλες παροχές και πρόνοιες με βάση τα Σχέδια Υπηρεσίας.

Είναι αισιόδοξο το ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση προωθεί τα σχέδια συμμετοχής τους στα διάφορα ευρωπαϊκά προγράμματα και πολύ ελπιδοφόρο το ότι στις 30 Μαρτίου 2007, στην αίθουσα της Γενικής Συνέλευσης των Η.Ε.

υπογράφηκε η Διεθνής Σύμβαση για τα δικαιώματα των ανθρώπων με αναπηρίες. Πρόκειται για την 1η συνθήκη ανθρώπινων δικαιωμάτων του 21ου αιώνα.

Δε θα αναφερθώ αναλυτικά σ' αυτά. Θα μιλήσω περισσότερο για τον αγώνα αυτών των ανθρώπων να κερδίσουν μια θέση στον ήλιο.

Ας ακούγονται όλα, η διεθνής κατοχύρωση των δικαιωμάτων, η πρόνοια του κράτους, η στήριξη, η συμπαράσταση του κόσμου, τόσο όμορφα και τόσο εύκολα. Η πραγματικότητα είναι σκληρή και δύσκολη. Αν δεν έχουν την τύχη να έχουν κοντά τους ανθρώπους που να τους στηρίζουν, ψυχολογικά πρώτα, και να τους μάθουν ν' αγωνίζονται και να διεκδικούν, τα πράγματα είναι δύσκολα. Κι είναι πολλοί που καταδικάζονται στη μοναξιά και την περιθωριοποίηση.

Ας είμαστε στην Ευρώπη του 21ου αιώνα! Η αλήθεια είναι ότι ακόμα εισπράττουν τον οίκτο, γίνονται διακρίσεις εις βάρος τους, βιώνουν την έλλειψη σεβασμού, δεν έχουν πρόσβαση σε όλους τους χώρους ή κι αν έχουν δεν είναι πάντα ευπρόσδεκτοι. Για να μπορέσουν να εργοδοτηθούν, χρειάζεται ν' αποδεικνύουν κάθε στιγμή πως είναι ικανοί, πως έχουν τα προσόντα. Κι όσο κι αν το αποδεικνύουν και πάλι ίσως αντιμετωπίζονται με δυσπιστία.

Όπως για όλα τα έργα, χρειάζεται και σ' αυτή την περίπτωση όραμα από μέρους των κρατών. Να μην καταντήσει η προσφορά οικονομική συναλλαγή, αλλά να είναι κοινωνική πρόνοια σε όλους τους τομείς: ένταξη στα κοινωνικά δρώμενα, στην αγορά εργασίας, δικαίωμα στη μόρφωση, στις νέες τεχνολογίες, στον αθλητισμό, στην ψυχαγωγία, ψυχολογική στήριξη των ατόμων με αναπηρίες και των οικογενειών τους, παράκαμψη της γραφειοκρατίας και γρήγορη επίλυση των προβλημάτων τους.

Σίγουρα πολλοί άνθρωποι είναι σήμερα ευαισθητοποιημένοι και σωστοί απέναντι στα άτομα με ειδικές ανάγκες κι είναι συγκινητικές οι εκδηλώσεις συμπαράστασης και αγάπης. Σίγουρα η ποιότητα ζωής των ατόμων με αναπηρίες είναι

Ο μουσικοσυνθέτης Στέλιος Πισής σε στιγμιότυπο της ταινίας «Στέλιος των Κ. Κακογιάννη και Π. Κουζάλη, η οποία προβλήθηκε στο συνέδριο.

ασύγκριτα καλύτερη από άλλες εποχές, ωστόσο χρειάζεται να γίνουν

ακόμα πολλά για να μιλούμε για ίσες ευκαιρίες! Προπάντων ν' αλλάξουμε οι άνθρωποι νοοτροπία και ν' αντιληφθούμε ότι δεν ζητά αυτή η ομάδα των ανθρώπων ούτε οίκτο ούτε ελεημοσύνη. Ζητούν μόνο να τους βλέπουμε σαν ανθρώπους με ίσα δικαιώματα.

Κι είναι πολλές φορές άνθρωποι με δυνατό μυαλό, με πολλή δύναμη ψυχής, με αγάπη για τον κόσμο, με πολύ πιο καθαρή ματιά από τη δική μας, με έργο αξιόλογο που πολλές φορές μας διδάσκουν με την υπομονή και τη γενναιότητά τους. Κι ας αναρωτιόμαστε εμείς οι άλλοι: Πώς αντέχουν; Έχει νόημα η ζωή τους; Γνωρίζοντας από κοντά αρκετούς ανθρώπους με αναπηρίες και ζώντας πλάι στο Στέλιο, μπορώ με βεβαιότητα ν' απαντήσω πως όχι μόνο έχει νόημα η ζωή τους, αλλά δίνουν νόημα και στη δική μας τη ζωή.

Όταν πριν από 25 χρόνια έγινε η διάγνωση της ασθένειάς του Στέλιου, τόσο σκληρή χωρίς ν' αφήνει καμιά χαραμάδα από φως, κανένα παράθυρο ελπίδας, δε γνωρίζαμε πού θα μας έβγαζε ο δρόμος του πόνου. Κάναμε το σταυρό μας, πήραμε την ψυχή στη χούφτα μας, τη στήσαμε ορθή και βαδίσαμε μπροστά. Στο εργαστήρι του πόνου, πλάι στο Στέλιο, που το μετέτρεψε σε εργαστήρι χαράς, είδαμε και μάθαμε πολλά. Μαζέψαμε πλούτη ψυχής, ανείπωτα βιώματα, συμπυκνωμένη πείρα κι ωριμότητα πολλών χρόνων.

Παρά τις δυσκολίες που έφερε η ασθένειά του – στα εννιά του χρόνια κάθησε σε τροχοκάθισμα, αργότερα με τη σταδιακή αδυναμία των μυών έμεινε στο κρεβάτι και στη συνέχεια χρειάστηκε αναπνευστήρα – συνέχισε να μελετά, να μορφώνεται και προπάντων ν' ασχολείται με τη Μουσική. Αρκετές φορές βραβεύτηκε και τιμήθηκε για τη μουσική του και την κοινωνική προσφορά του, στην Κύπρο και στο εξωτερικό. Το 1994 πήρε πρώτο βραβείο σύνθεσης και ερμηνείας τραγουδιού και το 1995 παγκόσμιο βραβείο από την Unesco για το τραγούδι του «Ψηφίδες», που είναι εμπνευσμένο από τα ψηφιδωτά της Παναγίας της Κανακαριάς που κλάπηκαν από τους Τούρκους

εισβολείς, μετά το 1974 και πωλήθηκαν στο εξωτερικό. Κυκλοφόρησε τρεις δίσκους και διέθεσε τα έσοδα για φιλανθρωπικούς σκοπούς.

Δε θα μιλήσω για τις δυσκολίες της ασθένειάς του που είναι πολλές. Θ' αναφερθώ σ' αυτά που Στέλιος μας έμαθε στην πορεία της ζωής. Μας έμαθε πως όταν ο άνθρωπος θέλει, όλα μπορεί να τα επιτύχει με τη θέληση, τη δύναμη της ψυχής και την πίστη στο Θεό. Πως είναι ευτυχία να είσαι κοντά στο Θεό! Πως η ευτυχία είναι απλή. Βρίσκεται μέσα μας, στα απλά και καθημερινά πράγματα, στην επιτέλεση του καθήκοντος, στη σωστή τοποθέτησή μας απέναντι στον εαυτό μας, στο Θεό.

Βρίσκεται στην Αγάπη και την προσφορά, στην αναζήτηση της Αλήθειας και της Ομορφιάς.

Ο Στέλιος μας διδάσκει. Ο ίδιος χαριτολογώντας, έχει πολύ χιούμορ ο Στέλιος, λέει στους φίλους του: Καλά, εσείς πόσα πράγματα θέλετε στη ζωή; Εμένα μόνο τέσσερα μου χρειάζονται: Ο Θεός, η μουσική που είναι η ζωή μου μεταφορικά, ο υπολογιστής και ο αναπνευστήρας μου που είναι η ζωή μου κυριολεκτικά.

Τα τελευταία πέντε χρόνια δεν έχει βγει από το δωμάτιό του, γιατί δεν μπορεί. Ένα δωμάτιο μαγικό που είναι πάντα γεμάτο φίλους και μουσική! Ένα δωμάτιο για το οποίο ο ίδιος έγραψε: Σ' ένα δωμάτιο χωρούν όλα! Σ' ένα δωμάτιο χώρεσε όλη η Αγάπη! Σ' ένα δωμάτιο χώρεσε όλη η ζωή! Σ' ένα δωμάτιο χώρεσε ο Θεός! Από το παράθυρό του βλέπει μόνο ένα κομμάτι ουρανό. Άλλοτε γαλανό κι άλλοτε γκριζωπό. Κι όμως είναι αρκετό για να παίρνει δύναμη, να γράφει, να συνθέτει, να επικοινωνεί με γνωστούς και άγνωστους και να τους εμπνέει. Είναι αρκετό να τον κάνει να ονειρεύεται και να μοιράζει αγάπη.

Και δεν είναι μόνο ο Στέλιος που κάνει μια τόσο θαυμαστή υπέρβαση. Είναι και κάποιοι άλλοι νέοι που γνωρίζω και θαυμάζω! Η Γρηγορία στη Λάρνακα, η Δέσπω και η Ευγενία στη Λευκωσία αγωνίζονται ν' ανταποκριθούν στις απαιτήσεις της εργασίας τους με αξιοθαύμαστη ευσυνειδησία. Ο Λοΐζος στη Λεμεσό, σε μια αναπηρική καρέκλα,

χειρίζεται τέλεια τον υπολογιστή και κρατά την επιχείρησή του πατέρα του. Ο Στέλιος ο Στυλιανού που ήταν από τα γυμνασιακά του χρόνια σε τροχόκαθισμα έχει πάρει το μεταπτυχιακό του με άριστα. Ο Νεκτάριος απ' το Μεσολόγγι καθηλωμένος στο κρεβάτι ασχολείται με το αρχιτεκτονικό σχέδιο. Η Σοφία με σοβαρές

κινησιακές δυσκολίες σπούδασε ζωγραφική στην Αγγλία και οι πίνακές της είναι πανέμορφοι. Ο Πέτρος Παπαδόπουλος από τα Γιάννενα τετραπληγικός στο κρεβάτι έγινε συγγραφέας. Και ο Στέλιος

Κιμπουρόπουλος από την Αθήνα ήταν στη Γ' Λυκείου ο

σημαιοφόρος του σχολείου του. Λυπήθηκε πολύ που δεν μπόρεσε να κρατήσει στα χέρια του τη Σημαία. Την μετέφερε προσαρμοσμένη σε ειδική βάση στην αναπηρική του καρέκλα και παρέλασε επικεφαλής του Σχολείου του.

Είναι και πολλοί άλλοι σ' όλο τον κόσμο που δεν τους νικά ο πόνος, που δεν καταθέτουν τα όπλα, που ίσως επιτελούν έργο αξιοθαύμαστο. Δεν τους γνωρίζουμε, νιώθουμε ωστόσο τις υπεράνθρωπες προσπάθειές τους να επιτύχουν λίγα ή πολλά. Δεν έχει σημασία! Και υποκλινόμαστε μπροστά τους.

Θα τελειώσω μ' ένα μήνυμα του Στέλιου. Με παρακάλεσε να σας πω πως εσάς, τα νέα παιδιά, σας έχει στη σκέψη και στην καρδιά του. Εύχεται και προσεύχεται για την υγεία και την προκοπή σας. Το μήνυμά του είναι να μην αφήσετε κανένα πρόβλημα, καμιά δυσκολία να σας αφαιρέσει την αγωνιστικότητα και να σας κάνει να παραιτηθείτε. Να μείνετε κοντά στο Θεό, γιατί μόνο τότε θα είσαστε δυνατοί.

Η ζωή είναι όμορφη, ας είναι δύσκολη, και γίνεται ακόμα πιο όμορφη αν της δίνουμε νόημα με τον αγώνα μας να καταξιωθούμε ως άνθρωποι. Ο Στέλιος σας στέλλει την αγάπη του και σας ευχαριστεί που τραγουδάτε μαζί του.

Αγλαΐα Πισή
Εκπαιδευτικός

Ο κ. Κώστας Γεωργιάδης με τις κυρίες Αγλαΐα Πισή και Μαρία Χαϊλή.